

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromír Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: M. S., státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupena JUDr. Hugem Körblem, advokátem,
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-0403676/DO-2025, jako nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni její žádost o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-0403676/DO-2025, jako nepřijatelnou **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobkyně a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-0403676/DO-2025, a to nejpozději do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně je občankou Ukrajiny. Dne 4. 8. 2025 požádala v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*lex Ukrajina*“). Tuto žádost žalovaný v souladu s § 5 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 5 odst. 2 *lex Ukrajina* označil jako nepřijatelnou s odůvodněním, že žalobkyně získala dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti vedené pod č. j. OAM-0403676/DO-2025.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobou se žalobkyně domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud žalovanému přikázal obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni.
3. Žalobkyně předně uvedla, že si je vědoma výluky soudního přezkumu, v této souvislosti však poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42, oba ze dne 3. 4. 2025. Žalobkyně v návaznosti na výše uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) namítala, že její žádost o poskytnutí dočasné ochrany měla být přijata a mělo o ní být vedeno řízení, ve kterém měl žalovaný prověřit, zda žalobkyně skutečně disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě Evropské unie (dále jen „*EU*“). Pokud by takovou skutečnost zjistil, měl žalobkyni vyzvat k doložení provedení kroků vedoucích k ukončení dočasné ochrany v jiném členském státě EU v přiměřené lhůtě. Dále namítala, že při podání žádosti o dočasnou ochranu současně doložila potvrzení z Rumunska o vzdání se dočasné ochrany jí poskytnuté v Rumunsku, ze strany pracovníků žalovaného však nebyla vůle si jej převzít. Potvrzení o vzdání se dočasné ochrany proto žalovaným nebylo ani reflektováno, ač potvrzuje, že žalobkyně již dočasnou ochranu v Rumunsku nemá.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě z 4. 9. 2025 uvedl, že žalobkyně figuruje v platformě pro výměnu informací *Temporary Protection Platform* jako držitelka dočasné ochrany v Rumunsku. Argumentoval tím, že potvrzení o vzdání se dočasné ochrany v Rumunsku žalobkyně nepředložila ke své žádosti o udělení dočasné ochrany ze dne 4. 8. 2025, jak vyplývá ze správního spisu. Tvrdění žalobkyně o tom, že pracovníci žalovaného neměli ani vůli toto potvrzení převzít, nebylo ničím podloženo. Žalovaný postupoval přesně dle znění § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina*, vrátil-li žalobkyni žádost jako nepřijatelnou. Doplnil, že žalobkyně v žádosti neuvedla, že by na území žil některý z jejích rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 *Lex Ukrajina*).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

5. Ve zbytku svého vyjádření se žalovaný zabýval otázkou nesouladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina s právem EU. Žalovaný ve svém vyjádření v zásadě recykloval argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 10 A 91/2025, 10 A 95/2025, 10 A 98/2025 a dalšími). Jeho argumentace byla prakticky totožná s argumentací, kterou uplatnil v řízení před městským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 17 A 99/2025.

III. Posouzení věci

6. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].
7. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyslovila nesouhlas. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Soud si uvědomuje, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný *zpravidla* nevede spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který by odrážel průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se stěžovatel mohl seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, a rozhodnutí v něm citovaná). Nyní posuzovaná věc však představuje výjimku z tohoto pravidla, jelikož podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, který žalobkyně u žalovaného podala a který jí žalovaný zase vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma účastníkům řízení z povahy věci dobře znám a posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Součástí správního spisu však nebyl podklad v podobě potvrzení o vzdání se dočasné ochrany v Rumunsku ze strany žalobkyně vydaný rumunským Ministerstvem vnitra pod č. X dne 17. 2. 2025 ani jeho překlad do českého jazyka. Tímto potvrzením však také není zapotřebí provádět dokazování, neboť podstatou tvrzené nezákonnosti zásahu je skutečnost, že žalovaný nevyvinul snahu prověřit, zda žalobkyně skutečně disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU. Problematický tedy není obsah tohoto potvrzení ani jeho pravdivost, provádění tohoto důkazního prostředku by bylo nadbytečné. Žalovaný ve svém vyjádření argumentoval dohodou členských států o vyloučení článku 11 směrnice Rady 2001/55/ES¹ (směrnice o dočasné ochraně). Tento dokument také není součástí správního spisu předloženého žalovaným, avšak byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutím Rady (EU) 2022/382² (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách a mezi účastníky řízení není o jeho obsahu spor. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování.

¹ o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

² kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

8. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
9. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU, v Rumunsku. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
10. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyně vrátil jako nepřijatelnou.
11. Žalovaný argumentuje tím, že žalobkyně potvrzení o vzdání se práv vyplývajících z dočasné ochrany v Rumunsku ke své žádosti o udělení dočasné ochrany nepředložila. Žalobkyně naproti tomu tvrdí, že žalovaný nevyvinul snahu si jej převzít, při podání žádosti jej předložila. Mezi stranami je tedy spor o skutkovém průběhu jednání žalobkyně se zaměstnanci žalovaného dne 4. 8. 2025.
12. Soud předesílá, že v nedávné době došlo k notnému judikатурnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V prvé řadě nelze opomenout rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 1. 4. 2025 a již zmíněnými rozsudky č. j. 1 Azs 336/2024-42 z 3. 4. 2025, a č. j. 1 Azs 174/2024-42 z 3. 4. 2025. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky č. j. 9 Azs 20/2024-37 z 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 271/2024-43 ze 17. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49 z 24. 4. 2025 a č. j. 5 Azs 217/2023-36 z 25. 4. 2025, a mnoho dalších).
13. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky č. j. 10 A 6/2025-61 z 23. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38 z 30. 4. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33 z 16. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39 z 20. 5. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52 z 3. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39 ze 17. 6. 2025, č. j. 18 A 49/2025-33 ze 17. 7. 2025, či č. j. 10 A 91/2025 a 10 A 98/2025, oba z 21. 8. 2025. Rozhodující senát se s vyslovenými závěry plně ztotožňuje, resp. na nich nehodlá ničeho měnit. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje. Nevypovídá-li soud v tomto rozsudku adresně dílčí výtky žalovaného, je tomu tak pouze proto, že žalovanému jsou konkrétní odpovědi na jeho neutuchající polemiku s dubnovou judikaturou známy již ze shora uvedených rozsudků, resp. i z mnoha dalších rozsudků v obdobných či skutkově takřka totožných věcech. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval.
14. K argumentaci žalovaného městský soud opakuje již ve svých rozhodnutích dříve vyslovený názor, že klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasnou ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) lex Ukrajina z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU.

15. Žalobkyně mohla dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí. Žalobkyně splňuje kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí (v opačném případě by jí ostatně dočasná ochrana v Rumunsku nebyla udělena). Svědčí jí tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které nemohla realizovat pro zásah žalovaného, jenž jím podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou.
16. Z výše citovaného rozsudku NSS č. j. č. j. 1 Azs 174/2024-42, bodu 78, scénáře č. 4, vyplývá, že zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v informačním systému členských států jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá. Jestliže oprávněná osoba učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), žalovaný žádosti vyhově a vydá oprávnění k pobytu. Teprve pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, žalovaný žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.
17. Na právě uvedeném nic nemění „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025 a nabylo platnosti 13. 8. 2025.
18. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu, které znějí následovně.

Vzhledem k tomu, že určitá osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, by členské státy k zajištění toho, aby tato zásada byla respektována, a s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti o povolení k pobytu podané na základě čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, pokud je zřejmé, že dotčená osoba již povolení k pobytu na tomto základě získala v jiném členském státě. To by bylo v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23 (5), a zejména s jeho bodem 30.

V souvislosti s aktivací dočasné ochrany podle směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení ze dne 4. března 2022 dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice na osoby, které požívají dočasnou ochranu v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přemísťují bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.

S ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

19. Soud k tomu uvádí, že ustanovení recitálu (preamble) unijních předpisů nejsou závazná, citovaná část recitálu nutně nezpochybnuje závěry NSS učiněné v „dubnové“ judikatuře, pokud jde o výklad relevantního práva EU. Avšak i kdyby soud přihlížel k interpretačnímu významu citovaných bodů, není zřejmé, že by se NSS ve své dosavadní rozhodovací praxi mýlil. Z ní totiž neplyne, že by členský stát mohl žádost žalobkyně mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Naopak v takovém případě musí žadateli umožnit, aby v přiměřené lhůtě učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském státě. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech).
20. Z výše uvedeného je evidentní, že ze strany žalovaného musí být vyvinuto úsilí ke zjištění toho, zda žadatel dočasnou ochranou stále disponuje. I kdyby bylo pravdivým tvrzení žalovaného, že žalobkyně mu dne 4. 8. 2025 společně s žádostí o udělení dočasné ochrany nepředložila potvrzení o vzdání se práv vyplývajících z dočasné ochrany v Rumunsku, neznamená to, že žalovaný byl oprávněn rovnou žádost žalobkyně označit za nepřijatelnou. V souladu s výše předestřeným postupem popsaným NSS měl žalobkyni v takovém případě poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně a stanovit jí lhůtu k doložení skutečností o tom, že učinila kroky vedoucí k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě EU. K ničemu takovému však evidentně nedošlo, neboť výsledkem jednání mezi zaměstnanci žalovaného a žalobkyní bylo rovnou označení žádosti žalobkyně jako nepřijatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že je důvodná. Zásah žalovaného byl nezákonný, neboť žalovaný dostatečným způsobem neproověřil, zda žalobkyně v době jeho rozhodování skutečně disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU a její žádost rovnou označil za nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina. Důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona je přitom v rozporu s právem EU, konkrétně směrnicí o dočasné ochraně a Prováděcím rozhodnutím. Z tohoto důvodu soud podle § 87 odst. 2 věta první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni 4. 8. 2025 jako nepřijatelnou její žádost o udělení dočasné ochrany, byl nezákonný a žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany žalobkyně.
22. Ohledně dalšího postupu žalovaného soud poukazuje na bod 78 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42. Žalovaný, který zjistil, že žalobkyně již pobytové oprávnění v Rumunsku získala, byl povinen zjistit, zda toto pobytové oprávnění nadále trvá. Žalobkyně v rámci soudního řízení doložila, že 17. 2. 2025 (tj. před nezákonným zásahem) se vzdala dočasné ochrany v Rumunsku. Na žalobkyni se tudíž uplatní scénář č. 4 výše citovaného bodu rozsudku NSS: Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat, od žalobkyně přijmout potvrzení o vzdání se práv vyplývajících z dočasné ochrany v Rumunsku a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění žalobkyni vydat.

23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. V případě řízení o této zásahové žalobě před Městským soudem v Praze jsou náklady žalobkyně tvořeny jen náklady vynaloženými na právní zastoupení, věc je totiž osvobozena od soudního poplatku. Žalobkyně byla v soudním řízení zastoupena advokátem JUDr. Hugem Körblem. Její náklady spočívají jednak v odměně za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*advokátní tarif*“), **4 620 Kč** (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu) a dvou paušálních částkách ve výši **450 Kč** (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Součástí nákladů řízení o žalobě je též částka **2 130 Kč** (21 % z částky 10 140 Kč), kterou je právní zástupce žalobkyně povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobkyní na řízení o žalobě tedy činí **12 270 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 30. září 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.